

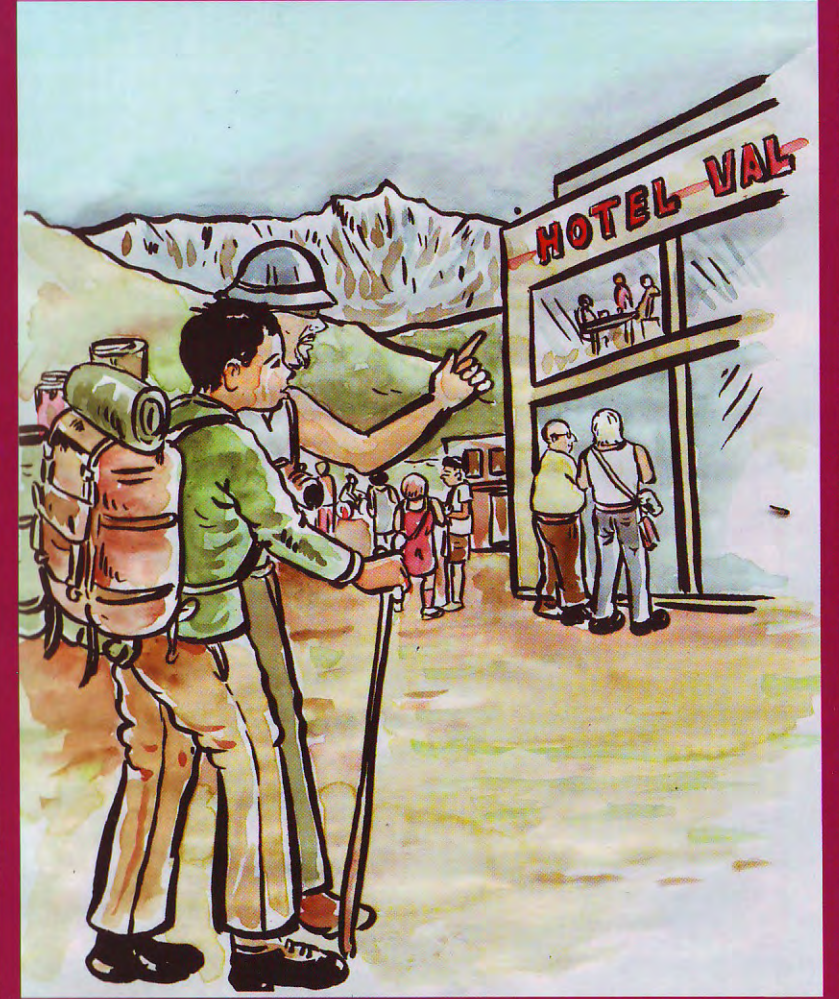
पिपल पुस्तकको बारेमा

यो ग्रन्थमाला भाषानुभव विधिबाट तयार गरिएको हो । यस विधिमा लेखकले मौखिक रूपमा भनेको कथालाई अर्को व्यक्तिले जस्ताको तस्तै लेखेर कथा तयार पार्दछ ।

यस किसिमका कथाहरू सत्य घटनामा आधारित हुनुका साथै गाउँका मानिसहरूको अनुभवसँग मेल खाने हुनाले उनीहरूले यसमा बढी चासो लिन्छन् । वास्तविक मौखिक वाचन प्रवाहबाट बनेका यस्ता कथाहरू पढ्दा नव साक्षर प्रौढहरूले पछि आउने घटनाको अड्कल पहिले नै पाउँछन् जसबाट उनीहरूको आत्म विश्वास र वाचन प्रवाह बढ्दै जान्छ ।

केवल सामान्य सम्पादन गरिएको हुँदा मौखिक भाषामा हुने गुणहरू जस्तै- ठाउँ ठाउँको बोलाई विभिन्नता, भर्रा शब्दहरू, सरल वाक्यहरू यथावत रहेका छन् । यो ग्रन्थमालाले नव साक्षर प्रौढ पाठकहरूलाई बोली-चालीको भाषाबाट कुशलतापूर्वक किताबी भाषामा लैजान चाहन्छ । जब उनीहरूमा पढ्ने बानी बस्दै जान्छ, परिष्कृत शैलीका नयाँ नयाँ लेखहरू पनि पढ्न सक्ने हुन्छन् ।

प्रत्येक शीर्षक छुट्टा छुट्टै भएतापनि १०० वटा जति शीर्षकमा तयार गरिने यस ग्रन्थमालामा प्रयोग भएका विभिन्न रूप, शैली, र संरचनाको माध्यमबाट नव साक्षर पाठकहरूले भाषाको विकास गर्न सक्दछन् भन्ने विश्वास गरिएको छ ।



प्रकाशक: मातृभाषा पिपल पुस्तक परियोजना - २०६३



थलमाला ट्रेकिङ डोप बेला

- छो मरु - टाक्टुक सिसिनाड जोल्हमु
- छो ग्यमुक - अलो जोल्हमु
- छो डोन्बु - च्येयी कले
- छो डोन्मु - अलै कले

दी थेप ति छो ग्यमुककी यिन।
 (दी थेप ति डिरा थल्माला जोवु तप्कि काडरे च्यिकरे
 छिकतुवा माडिकु वोसिन डिराडला टोङ्गु नङ्गो कि)

ठेगाना:-

काले शेर्पा

पोष्ट बक्स नं: ८६७५, ई पि सि: १४४३

काठमाडौं, नेपाल

Information About This Book

Language: Sherpa

Nepali Title: Pahilo Patak Trekking Jada

English Title: My First Trekking

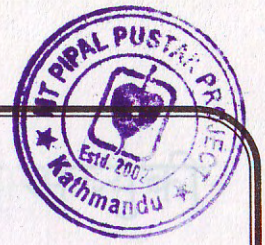
Author: Gelbu Sherpa

Artist: Ratan Ale

First Edition: 2006

Copies: 500

Publisher: Mother Tongue Pipal Pustak Project



थल्माला ट्रेकिङ डोप बेला

लाका माशेसिमा चोकी दुक्पा डेकिनोक।
 तमा ट्रेकिङ लाका ति सिताङ जोल्हमु, यिने
 किताङ कले गिवी।



रिमुड जोपकी मिनःरतन आले

दी थप ति छी म्यभुककी मिनः
(दी थप ति छी म्यभुककी मिनः
रिमुड जोपकी मिनःरतन आले)

देगाना -
काले शेरपा
पोस्ट बक्स नं. ८१०५, ई.पि.सि. १४१३
काठमाडौं, नेपाल

Information About This Book

Language: Sherpa

Nepali Title: Pinalo Patak Trekking Jada

English Title: My First Trekking

Author: Gelbu Sherpa

Artist: Rajan

रिमुड जोपकी मिनःरतन आले

रिमुड जोपकी मिनःरतन आले

Publisher: Mother Tongue Press

रिमुड जोपकी मिनःरतन आले

ड टिकपे वोतुप बेला डे अच्युकी
मिक्करुतुवा टिनि युलला लेसुड। तमा
तुवी कुर क्यानि देसुड। तमा तुवी समा
साड नम्बा बडि साप ताड मज्या साड
सम्बा कोनुप थोड्सुड।

दि थोड्सिमा डे सेमला ड साड
ज्युक्थमाला ट्रेकिङकी लाका क्यासिन
अच्यु दोके राड समा सिम्बु ताड मज्या



सम्बा कोनुप डेकिनोक सिरुप नासाम
शार्सुड।

ड ती बेला जिन्डा (किलास) पू ला
लोपिन वोज्जा। डिंयमा च्यिक ग्यकेनकी
लोपिन वोतुप बेला डिराडला ज्युक्थमाला
काड कितुप नासाम वे सिनि टिसुड।



ललयीकी अम्जी, ललयीकी ग्यकेन,
ललयीकी इन्जिनियर डोप नासाम वे
सिनि सिक्यासुड। यिने डे ति ट्रेकिड लाका
क्यानि टेङ्गा बडि स्योमुप नासाम वे
सिनि सिक्यायिन।

डे एस.एल.सी. पास क्यासिमा ड
युलनेसुर येम्बुरला वायिन। ड येम्बुरला
थल्माला वावु तप्कि युलकी सिनाड
ताम्डे तेरि कुतुक कुतुक वोतुप थोङ्नि
डला छासे हर्मन लासुड। गाडीतुवा नम्बा
बडि तोङ्गुप, खाड्बा ल्येमु ल्येमु ताड
मज्या सम्बा कोनुप मीतुवा थोङ्सुड।

डियमा च्येयी तिङ्ला लामला
युलकी अच्यु च्यिक ठेसुङ। खोकी
ङला युलकी लेनतुवा टिसुङ।

ताम्डे कितुप ठोला खोकी ङला
ट्रेकिङ लाकाला ग्युक सिक्कासुङ। ती
बेला ङ युलनेसुर मलोक वावु तप्कि
ट्रेकिङकी कोर्ला काङ साङ छमेतुप्जा।



तमा ङ हनाहुना गाल। क्यासिनाङ
ङ डिवी सिक्कायिन। च्यिलासिसिन डे
टिक्पेनेज्युन सेमला शारुप नासाम ति
तन्दा डुपुप यिन सिनि ङला कसेन गा
लासुङ।

अच्युकी ङला ट्रेकिङला थोकुप
च्यालाक ज्योकुप स्टोरला टिनि गलिसमा
मच्यनला गोवु च्यालाक बेचिसुङ। डे
लाका ति मच्यनला दल्जा कितुप नोक।
तमा सला तिला डिराङ मेरापीक थकला
डियमा खल्लिज ताङ ज्यिकी ट्रेकिङला
गलिन।

यिने ट्रेकिड डोप बेला डे कोर्ला
काड खुर्गोवु यिन सिनि ती बेला ति काड
साड छमेतुप्जा। डे मुला ति मज्या ज्हेमे
च्येयी ताड काचा छ्या च्यिक तमा
चप्पल तिराड वोतुप्जा।

ती छेर्मु डिराड जिरी सिरुप दासाला
शासा देतिन। ते लेप्सिमा दल्जा ललयीकी
कुर ग्यासुड। डिरा पाला समा चोतुपला
टलिडक क्यायिन। डे लाका ति स्टोभ
चेतुपला खेल्सुड।

यिने डला स्टोभ चुक क्यानि
चेगोकिवी सिन छ मे। क्यासिनाड डे
चेगोसुड। शेसिनाड माशेसिनाड स्टोभ
पोरिन।

तमा पम मड्मु ग्यप्सिमा मे मड्मु
बार्सुड, तमा तुता मड्मु थेन्न मट्टी तेरि
सिन्सुड। मच्यनकी ती थोड्नि, “ख्योरुड
लाका मेशेनोक” सिनि डला कसेन वोरु
तेन्सुड।



“ख्योरुड लाका माशेवु तप्कि सला
राड लामनेसुर लोड्नि तोडिन” सिनि
सिक्यासुड। डला छासे जिवा लासुड,
तमा सेमला डिर्मु साड लासुड। यिन्सिनाड
ड काड सि माक्यानि अम क्यानि
देतिन।

डियमा अलै तिड्ला डिराड टाड्ना
सिरुप दासानेसुर क्यानि बेसक्याम्प
थकला गलिन। यिने डला मेरा बेसक्याम्प
लेपुप सिनाड गोमाला छासे कले च्युड्सुड,
चियलासिसिन दासा सम्बा यिन्दुप तप्कि
लाम च चेतुप कले च्युड्सुड।

दल्जा साड गोमाला गाल, तुक
क्यानि लाम नोर्सुड, तमा लाम छोल्ला
छोल्ला येन छेनि कोम्बा अला लासुड।
कोम्बा लानि छु छल्लिन केनि साड छु
माडे।

दुक कले क्यानि बेसक्याम्प लेप्सिमा
साड डला कोनुप मज्या ज्हेमे वोतुप
तप्कि कसेन ख्येवा लासुड। तमा ती दासा
ति थेन्बु क्यानि क्युड्मा लड्गुप, गो नाप,
तमा जु डल्ले ग्यप्सुड।

ती थोड्नि मीतुवी डला छासे दल्जा
क्यासुड। तमा डे मुला म्येन मेसिनाड
मिक्करुतुवी डला म्येन सचिसुड, तमा लाका
माक्यानि डासो सिनि टोड्गु बिन्सुड।

मच्यनकी दल्जातुवी साड डला थुक्पा
ताड गोक्पी र्खा जोनि बिन्सुड। म्येन
ताड र्खा थुनि च्येयी डासोसिमा ड
अलोयी अछ्योसुड।



ती सला तिला डिराड मेरा
बेसक्याम्पनेसुर येलुड लोड्नि टाड्नाला
वायिन। लोकुपसिनाड गोमाला खा मड्मु
ग्यप्सुड, तमा खाकी उप्नि लाम साड
तोर्सुड। ती लामला ड्युड्मी नाठुड
तिराड नोक, तुकराड क्यान खा माड्मु
ग्यपुप बेला दाक्चर क्यानि लामला
युकुप कले च्युड्सुड।

तुकराड क्यान दासा अलला दाक्चर
खला टेनी तला ग्यप्सुड। डिरा मज्या
ताड जुत्ता ति तेरि ब्वानि, तमा छासे येन
छेनि सोहिप्ला टाड्नाला लेप्सुड।

तुकराड क्यानि डिराड ती सला
तिला लुकला डोप छ्या गाल। तमा टोप्ला

लासिमा डिरा मिक्करुतुवाला टोप्की
खयुप बिन्सिमा डिरा साड खयुप सोयिन।
तेसुर सामा च्यालाक तेरि रुपसिमा
डिराड कोटे सिरुप दासानेसुर लुकला
थकला गलिन।

कोटेला लेप्सिमा तिराड डिरा ती
दासा ति छु मेतुप दासा यिनोक सिनि
हाक्कोसुड, यिन्सिनाड डिरा ते राड
डियमीदिङ्की जरा सगोसुड। तमा छु
मेतुप तप्कि डिरा साला छ्यावु खा सुम्नी
तिला कोलिन जरा जोयिन। तमा ती छु
राड थुङ्गोसुड। यिने ती छु थुसिमा डिराड
तेरिला छ्याम्बा ग्यप्सुड।

लुकला थकला डोयि वोतपु बेला डे

सेमला 'तयाड ट्रेकिड ति डियमा चियक
तिराड लुवे, ताफेन्ला डिराडला यम्बा
दुकपा मेडेते' सिरुप नासाम तडिन। यिने
लुकला वुङ्गुप लामला खा मङ्मु ग्यप्नोक।
तुक क्यानि डिरा थाक्प केङ्सिमा कोले
कोले क्यानि ती लोला जिम्नि फिल्दुङ्मा
पापिन।



ती बेला डला छासे जिवा लानि काड्बा
 जुसुड। तमा ती लामनेमा तला ग्यप्सिनयाड
 कनिवा लेप्कि कनिवा। ती डियमा ति डे
 मिजिकी ती डियमा यिन, तासेक डे तुका
 दुक्पा नम साड माडेन वे। तमा तासेक
 साड डे सेमनेसुर जे मुथुपि।

ती छेर्मु ति डिरा ट्रेकिड सिनुप डियमा
 नोक। यिन्सिनाड ती छेर्मु राड ट्रेकिडकी
 तेर ताड सिनाड दुक्पा ताड लाम कले
 वोतुप डियमा नोक।

लुकला लेप्सिमा दलजातुवा ट्रेकिड
 सिनुप तप्कि छासे गा क्यासुड। ड ताड
 तेरि दलजातुवी समा चोयिन। तमा

मिक्करुतुवाला गा लोङ्गुपला मच्यनकी
 डिराडला केक चियक जोचियसुड।
 मिक्करुतुवी ती केक थोङ्नि छासे गा
 क्यासुड। डिराड तेरिकी समा सोन
 सिन्सिमा दलजा ललयीकी लु लासुड,
 ललयी छ्याम्सुड।



तुक कियि कियि डिरा ट्रेकिडला
च्युङ्गुप दुक्पी डियमातुवा तेरि जेसुड।
ती सला तिला डिराड मिक्करुतुवी मुला
क्येनि दाकदाक्पी खाड्बा नलिन।



ट्रेकिडनेसुर खाड्बा लोक्सिमा डे
पालु ताड ममा ठेसुड, तमा खोपतुवाला
ट्रेकिडला च्युङ्गुप ताम्डे तेरि लापिन।
डे स्यम्बुप टेङ्गा साड खोपतुवाला
बिनिन। खाड्बाला ड डियमा च्येयी डा
सोतुप बेला ट्रेकिडकी ताम्डे रे रे सेमला
शार्सुड।

गोमाला ति दि लाका जोल्हमु ताड
याक्पु गीते नोसुड। यिने थेङ्मायी
गलिसिमा डे हाक्कोसुड, ट्रेकिड लाका
ति अला जोल्हमु माच्युड, तमा टेङ्गा
साड बडि स्योम मुथुप्नोक सिनि
हाक्कोसुड। यिने ति लाका ति दुक्पा
तिराड मिन, दाक्पी ताम्डे ल्येमु साड

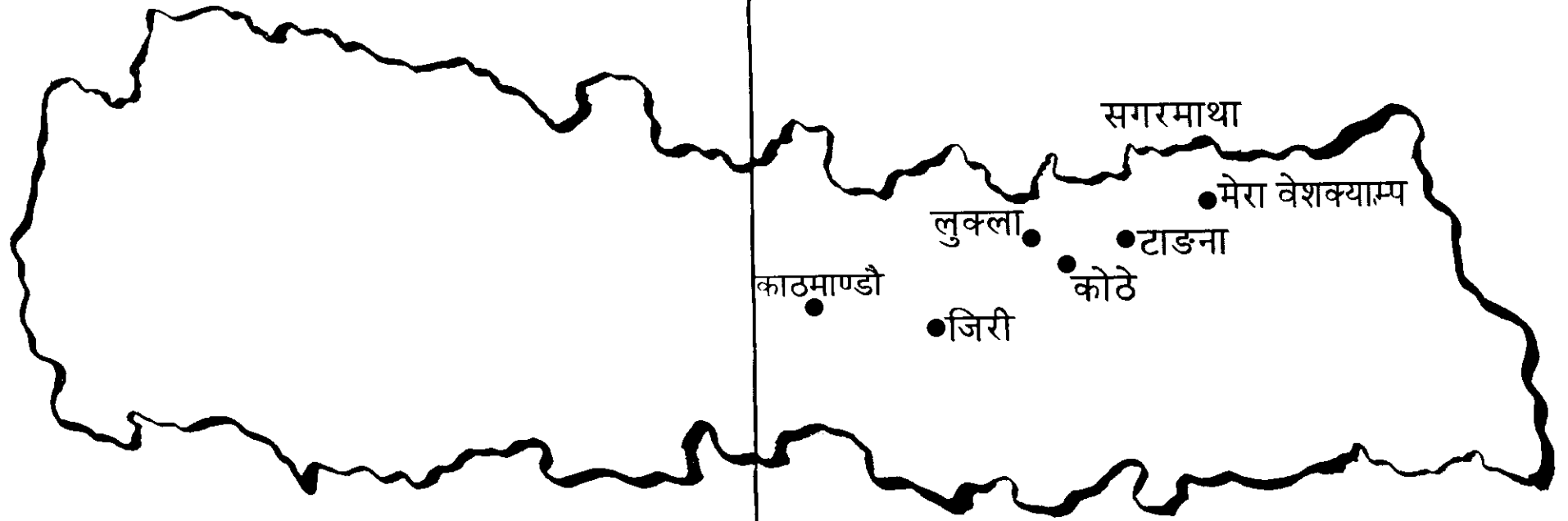
अला लोप थुप्किवी।

गोमाला ट्रेकिडकी कोर्ला डला
काड साड छ मेनि चुकोयी दुक्पा ताड
कले च्युडःसुड, यिने तन्दा याड डला
समा चोतुप ताड स्टोभ चेतुप काड
कले मे। ट्रेकिड डोप ठोला डे मुला
काड च्यालाक खुर्गोवु यिन सिनि
हाक्कोसुड। तमा मिक्करुतुवाला शप्जि
बुलुप डे स्येसुड। तमा दी तिराड मिन,
ट्रेकिड कितुप बेला दाक्पी लुड्बा
वोतुप ताम्डे ल्येमु थोड्गुप डेसुड।
दाक्पी लुड्बाला लुड्सु कुतुक कुतुक
वोतुप ताड टोक्पा, नाठुड, काडरी,
सेम्जेनतुवी कोर्ला अला शेसुड।

तुक क्यानि येलुड डला ट्रेकिड डेसिन
गा लानि कितुप नो वे। दी लाका ति
चोकि कले वोसिनाड ट्यामु क्यान
क्यासिन ट्रेकिडकी कोर्ला मेशेवु मीतुवी
साड याक्पो क्यान शेकिवी।



डे ट्रेकिड लाम





पहिलो पल्ट ट्रेकिङ्ग जाँदा

म सानै छँदा मेरो दाईले बिदेशीहरू लिएर मेरो गाउँमा आए। उनीहरू पाल टाँगेर बस्थ्यो। उनीहरूले खाना पनि धेरै थप्री खाएको र लुगा पनि नयाँ लगाएको देखें। त्यो देखेर मेरो मनमा म पनि भविष्यमा दाई जस्तै ट्रेकिङ्ग गर्ज्यो भने मिठो खाना र नयाँ लुगा लगाउन पाउने रहेछ भन्ने बिचार आयो। त्यति बेला म कक्षा ५ मा पढ्दै थिएँ। एक दिन गुरुले पढाईरहेको बेला हामीलाई भविष्यमा के गर्ने बिचार छ भनी सोध्नुभयो। कसैले डाक्टर, कसैले शिक्षक, त कसैले इन्जिनियर हुन्छु भनेर भने। तर म चाहिँ ट्रेकिङ्ग गरेर पैसा धेरै कमाउने भनी सुनाएँ।

एस.एल.सी. पास गरे पछि म गाउँबाट काठमाडौँ आएँ। काठमाडौँमा पहिलो पटक आएको हुनाले गाउँ भन्दा धेरै फरक फरक कुराहरू देखेर मलाई अचम्म लाग्यो। धेरै किसिमको गाडीहरू गुडेको, राम्रा राम्रा महलहरू र नयाँ पाँढरनमा सजिएको मानिसहरू देखें।

केही दिन पछि बाटोमा गाउँको दाईसँग मेरो भेट भयो। उहाँले मलाई गाउँघरको हालखबर सोध्नुभयो। कुराकानी गर्ने क्रममा उहाँले मलाई ट्रेकिङ्ग काममा जाऊ भन्नुभयो। त्यतिबेला म गाउँबाट भन्ने काठमाडौँमा आएको हुनाले ट्रेकिङ्गको बारेमा केही पनि थाहा थिएन। अनि म टाँधारमा परें। तैपनि जान्छु भनेर भने। किनभने मेरो सानै देखिको ट्रेकिङ्ग गर्ने सपना अब पुरा हुने भयो भनेर मलाई धेरै खुशी लाग्यो।

दाईले मलाई ट्रेकिङ्गमा चाहिने सामान राखेको स्टोरमा लिएर गएपछि किचेनको लागि सामान छुट्टयाउन लगाउनुभयो। मेरो काम चाहिँ किचेनमा कुकलाई सहायता गर्ने काम पज्यो। अनि भोलिपल्ट हामी मेरापीकतिर २४ दिनको ट्रेकिङ्ग गर्यौँ। तर त्यति बेला ट्रेकिङ्ग जाँदा मेरो लागि के कस्तो सामान लानु पर्छ भनेर केही पनि थाहा थिएन। मेरो साथमा अलिकति पातलो लुगा, जुता, अनि चप्पल मात्र थियो।

त्यस दिन हामी जिरी भन्ने ठाउँमा बास बस्थ्यौँ। त्यहाँ पुगेपछि कोही साथीले पाल टाँगि। हामीले चाहिँ खाना तयार पार्थ्यौँ। मैले स्टोभ चाल्नु पज्यो। तर मलाई स्टोभ चाल्ने तरिका थाहा थिएन। तैपनि चाल्नु पज्यो। जानी नजानी पनि स्टोभ बालें। अनि हावा धेरै दिएपछि धुवाँ धेरै निस्केर मटितेल खेर गयो। कुकले त्यो देखेर, "तिमी काम जान्दैनौ" भनेर धेरै गाली गर्ज्यो। "काम नजानेको हुनाले भोलि नै बाटोबाटै फर्काउँदिन्छु" भनेर रिसायो। मलाई धेरै डर लाग्यो, अनि मनमा रिस पनि उठ्यो। तैपनि केही कुरा नगरी चुपचाप सहेर बसें।

धेरै दिन पछि हामी टाङ्नाबाट बेसक्याम्पतिर गयौँ। तर बेसक्याम्प पुग्न भन्दा अगाडि मलाई धेरै गाह्रो भयो, किनभने नयाँ ठाउँ भएको हुनाले बाटो छुट्टयाउन सकिन। अनि साथीहरूसँग पनि अधि गए, त्यस कारण मलाई बाटो पत्ता लगाउन गाह्रो पज्यो। बाटो खोज्दा खोज्दा थाके, अनि तिर्खा पनि धेरै लाग्यो। तिर्खा लागेर पानी खोज्दा पानी कतै पनि भेटिएन।

यस्तो दुःख गरेर बेसक्याम्प पुगेपछि पनि मैले पातलो लुगा लगाएको हुनाले धेरै जाडो लाग्यो। त्यो ठाउँ अग्लो भएकोले वाक्वाक लाग्ने, टाउको दुख्ने र जीउ थाक्ने भयो। त्यो देखेर मान्छेहरूले मलाई धेरै सहयोग गरे। म सँग औषधी नभए पनि खैरहरूले मलाई औषधी दिए, अनि काम नगरी आराम गर्नु भनी सल्लाह दिए; किचेनका साथीहरूले पनि मलाई चाउचाउ र लसुनको फोल बनाएर दिए। औषधी र फोल खाएपछि मलाई अलि आराम भयो।

डे मिन गेल्लु शेर्पा यिन। ड सोलुखुम्बु
जोङ्खाकी गार्मा युल -यार्के-छोकपा
(गा.वि.स.) ला केवु यिन। तन्दा ड लो
खल्लिज ताङ ड लेप्सुङ। डे ति आजी पिन ड
ताङ अच्यु नुप पिन ज्यि वे।

MY FIRST TREKKING

यसको भोलिपल्ट फेरि हामी मेरा बेसक्याम्पबाट फर्केर टाङनामा आयौं। फर्किनु अगाडि धेरै हिउँ पऱ्यो। अनि हिउँले पुरिएर बाटो ठम्म्याउन धेरै गान्हो पऱ्यो। बाटोमा निगालोको भाडी मात्र थियो, अनि हिउँ परेको बखत हिलो भएर बाटो हिडन गान्हो भयो। धेरै ठाउँमा चिप्लिएर हिलो माथि लडिए। साँभमा टाङना आइपुग्दा हाम्रो लुगा र जुत्ता सबै भिजेको थियो र शरीर पनि एकदम थाकेको थियो।

त्यसैगरी भोलिपल्ट लुक्ला हामी जाने निर्णय भयो। अनि बिहान उठेर खैरेहरुलाई खाजा दियो र हामीले पनि खायो। त्यसपछि भारी मिलाएर हामी कोटे भन्ने ठाउँ हुदै लुक्ला तर्फ तयारीमा थियो। कोटेमा पुगेपछि मात्र त्यो ठाउँ चाहिँ पानी नपाउने ठाउँ हो भनेर थाहा पायो। तैपनि हामीले दिउँसोको खाजा त्यही खानु पऱ्यो। अनि पानी नभएको कारणले हामीले भुईँमा जमेको हिउँ उठाएर त्यसलाई उमालेर खाजा बनायौं। अनि त्यही पानी पिउनु पऱ्यो। तर त्यो पानी पिएपछि हामी सबैलाई रुघा लाग्यो।

लुक्लातिर जाँदै गर्दा मेरो मनमा 'अब ट्रेकिङ चाहिँ एक दिन मात्र बाँकी छ, अब त्यति दुःख पाइँदैन होला' भनेर सोचें। तर लुक्ला आउने बाटोमा हिउँ धेरै जमेको थियो। त्यसले गर्दा हामीलाई हिडन गान्हो भयो, अनि डोरी टँगेर बिस्तारै बिस्तारै त्यसमा समाएर उल्टो फर्नु पऱ्यो। त्यस बेला मलाई धेरै डर लागेर खुट्टा काँच्यो। त्यो बाटोबाट लड्यो भने कता पुग्ने हो कता! त्यो दिन चाहिँ मेरो जिन्दगीको त्यो दिन हो, मैले अहिले सम्म यस्तो दुःख कहिले पनि पाएको थिईँन। जुन क्षण अभिसम्म पनि मेरो लागि अवीस्मरणीय छ।

त्यस दिन चाहिँ हामी ट्रेकिङ सकेको दिन भए पनि ट्रेकिङको सबै भन्दा दुःख र अप्ठुवारा दिन रहेछ। लुक्ला पुगेपछि साथीहरु ट्रेकिङ सकेको हुनाले धेरै खुशी थियो। हामी सबै मिलेर खाना पकायौं। खैरेहरुलाई खुशी पार्न कुकले हामीलाई एउटा केक बनाउन लगायो। त्यो केक देखेर खैरेहरुले खुशी माने। हामी सबै खाना खाइसकेपछि कसैले गीत गाए, कोही नाचे। त्यसरी हामीले ट्रेकिङ गर्दाको दुःखका दिनहरु बिस्व्यौं। त्यसको भोलिपल्ट खैरेहरुलाई बिदाई गरेर हामी आफ्नो घरतर्फ लाग्यौं।

ट्रेकिङबाट घर फर्केपछि मैले बुबा आमालाई भेटें, अनि उहाँहरुलाई ट्रेकिङमा भएको सबै कुरा बताए र कमाएको पैसा पनि उहाँहरुलाई दिएँ। म घरमा केही दिन आराम गर्दा ट्रेकिङको कुराहरु एका एक मनमा सम्भें।

पहिला त यो काम सजिलो र राम्रो होला भन्ने सोचेको थिएँ। तर एक चोटी गएपछि मैले थाहा पाए, ट्रेकिङ काम सोचेको जस्तो त्यति सजिलो हुँदोरहेनछ र पैसा पनि धेरै कमाउन नसक्ने रहेछ भनेर थाहा पाएँ। तर यो काम दुःख मात्र होइन, यसबाट राम्रो कुरा पनि सिक्न सकिन्छ। पहिले ट्रेकिङको बारेमा मलाई केही थाहा नहुदा धेरै दुःख र गान्हो भयो। तर अहिले मलाई खाना पकाउन र स्तोभ बाल्न गान्हो छैन। ट्रेकिङ जाने बेला साथमा के सामान लानुपर्छ भन्ने मलाई थाहा छ। अनि खैरेहरुलाई सत्कार गर्ने तरिका पनि मैले सिकेँ।

यो मात्र नभएर ट्रेकिङ जाने बेलामा हाम्रो देशमा भएका धेरै राम्रा कुराहरु सिक्न पाएँ। हाम्रो देशमा भएका फरक फरक संस्कृति, अनि नदी नाला, जंगल, हिमाल र जनावरहरुको बारेमा धेरै सिकेँ। फेरि मलाई ट्रेकिङ काम पाएमा खुशीसाथ गर्ने मेरो इच्छा छ। अनि यो काम जति कठिन भएता पनि परिश्रम गरेर गऱ्यो भने ट्रेकिङको बारेमा थाहा नहुनेले पनि राम्रोसंग जानिन्छ।

When I was a small boy in the fifth grade, my brother had a trekking job. I will always remember the day when he brought some foreigners to our village. They set up their tents and stayed in our village a few days before they started their trek. They all had new clothes and they had all kinds of different foods. When I saw them, I thought that I would like to get a trekking job like my brother when I grew up so that I could get new clothes and special food just like theirs.

One day at school my teacher asked us what we would like to be when we grew up. Some of my friends wanted to be doctors, some wanted to be teachers, and others wanted to be engineers. But I told my teacher that I wanted to get a trekking job and make a lot of money.

I went to Kathmandu after I passed my SLC exam. That was my first visit to Kathmandu and I saw many new and different things that I had never seen in my village. I was so surprised by all the new things I saw. I saw many kinds of cars, beautiful buildings, and many people wearing new clothes.

A few days after I arrived in Kathmandu, I ran into a friend from my village. He was anxious to hear news from our village and I was glad to tell him about what had been happening. Later, he asked me if I would be interested in a trekking job. At that time I didn't know anything about trekking, as I had just come to Kathmandu from the village. I wasn't sure what to do, but I told him that I would take the job. I was thrilled. My dream of getting a trekking job, which I had had since I was little, was about to come true!

Then my friend took me to a storeroom where they kept the trekking equipment. He asked me to separate the things that would be needed for cooking, as my job on the trek was to be the cook's helper.

The next day we left for a 24-day trek to Mera Peak. I didn't know what things I would need on the trek, and all I took were some thin clothes, a pair of shoes and some slippers.

The first night we stayed at a place called Jiri. When we arrived there, some of the trekking staff set up the tents, and the cooking staff prepared the food. I was supposed to start the kerosene stove, even though I didn't know how to light it. But I needed to start it regardless of whether I knew how to or not. I pumped it too much and it started to smoke. Then the stove ran out of kerosene. The cook saw what happened and scolded me saying, "You don't know anything!" He was angry and told me that he would send me back the next day. I was very frightened and I was also very angry. Nevertheless, I kept quiet and didn't say a word.

We continued trekking for many days and went through Tangna on our way to Base Camp. I had a terrible time getting to Base Camp. I couldn't recognize the path since it was my first time there. The other trekking staff went ahead of me, and I couldn't find the right way to go. I got very tired as I kept trying to find the right route. I got thirsty as well, but when I tried to get some water, there was none to be found anywhere.

After having a terrible day, I finally arrived at Base Camp. I was exhausted and I was very cold because I only had worn thin clothes. I felt sick because of the high altitude. My head ached and I started to vomit. When people saw the condition I was in,

everyone tried to help me. I didn't have any medicine with me, but the foreigners gave me medicine and told me to rest. The cooking staff made noodle soup and garlic soup for me. After I took the medicine and ate the soup, I felt much better.

The next day we left Base Camp and returned back to Tangna. It had snowed heavily before we started, and it was difficult to find the path because it was covered with snow. The path was very slippery and we were slipping and falling as we walked. By the time we reached Tangna, our clothes and shoes were soaked, and our bodies were utterly exhausted.

Our plan was to go to Lukla the next day. We woke up early in the morning and had breakfast after serving the foreigners. Then we packed the equipment and were ready to head toward Kote on our way to Lukla. When we arrived in Kote, we found that there was no water available. But we cooked our lunch and ate there anyway. We collected some snow and boiled it so that we would have something to drink. But we all got very cold.

On our way to Lukla, I was thinking that we couldn't have too much more trouble as we only had one day left to trek. But the path to Lukla was covered with deep snow, and it was very hard to walk. We had to hold on to a rope and walk very slowly one step at a time. I was so afraid that my legs started to tremble. If I fell down there, my body would never be found! That day was one of the worst days in my life! I've never had such a terrible experience since then. I can still remember that day like it was yesterday. The last day of our trek turned out to be the most difficult day.

After we arrived in Lukla, we were all very happy that our trek was finally over. We cooked dinner and the cook had us bake a cake as a special treat for the foreigners. The foreigners were all happy when they saw the cake. After we all finished supper, some people sang songs, and other people danced. This helped everyone forget the hard time we had on our trek.

The next day we saw the foreigners off, and the trekking staff went back to their own villages.

When I got to my village, I told my mother and father what had happened on the trek. I also gave them the money I earned. I stayed at home for a while and kept thinking about all the things that had happened on the trek.

At first, I thought a trekking job would be easy and pay well. But after I actually had the experience of working on a trek, I realized that the job was not as easy as I thought, and I found out that it didn't pay as much as I thought it would. But I also found out that not all trekking jobs are as difficult as my first job. I had a lot of trouble on my first trek because I didn't know anything about trekking. But now I know how to light a stove and how to cook. I also know what I need to take on a trek for myself, and I know how to serve the trekkers.

I not only learned how to work effectively on a trek, I also learned many good things about my country while trekking. I had the opportunity to see the Himalayas and to travel through jungles. I saw many rivers and many different kinds of birds. I also had the opportunity to meet people of different cultures.

If I ever have a chance to get a trekking job again, I will be happy to take it. No matter how hard a job is, you can learn to do it well, if you really like it and are eager to do it.

टिवातुवा

१. मिक्करुतुवा युलला वानि काड किनोक?
२. गेल्बुकी सेमला काड नासाम शार्सुड?
३. गेल्बु तोजो बेला जिन्डा चोला लोपिननोक?
४. गेल्बु येम्बुरला नम लेसुड?
५. काड येम्बुर ति युल दोके थोड्सुड?
६. युलकी अच्यु केनि ठेसुड, तमा काड सिक्क्यानोक?
७. तमा गेल्बु चियला गा क्यानोक?
८. अच्युकी चियला गेल्बुला स्टोरला टि गाल्नोक?
९. गेल्बु गोमाला ट्रेकिड गाल्नोक कि मागाल्नोक?
१०. गेल्बु ट्रेकिड डोप बेला खोरो लोला काड तिराड खुर्नोक?
११. जिरी लेप्सिमा गेल्बुकी चुको लाका किगोसुड?
१२. चियला गेल्बुला मच्यनकी 'वोरु तेन्सुड?
१३. वेसक्याम्प लेप्सिमा गेल्बुला काड काड च्युड्सुड?
१४. वेसक्याम्प लेप्सिमा गेल्बुला सि दल्जा क्यासुड?
१५. काड टाङ्ना लोक्पु बेला जोल्हमु च्युड्सुड?
१६. लुक्ला लेपुप सिनाड गोमला लाम चुकोयी नोक?
१७. लुक्ला लेप्सिमा मीतुवी काड काड क्यासुड?
१८. ट्रेकिड सिन्सिमा गेल्बुला काड नासाम शार्सुड?
१९. ट्रेकिड सिन्सिमा गेल्बुकी काड काड ताम्डे ल्येमु शेसुड?

The Format of this Pipal Pustak book, as well as the Pipal Pustak series, originated with United Mission to Nepal (UMN)